

I 2 W

1 6 0 5

✓
00/17.

ante Nr. 396.

Gesner, Jod. (349 disputabimus)

—(46) Hoe, M.

K. IV. 31.

Reinerly Nüssing accepit
Haebe Toppia

confer 1.13.7

DISPV TATIO IX.

CONTRA CON-
CILIVM TRIDENTINVM

è Dn. D. MARTINI CHEMNI-
TII Examine deprompta continens
III. capita.

- I. Pontificiorum sententiam de peccato Originis.
- II. Orthodoxorum Theologorum sententiam Pontificijs oppositam.
- III. Argumenta Pontificiorum.

Quam privata *curator* ventilandam
Sub presidio

SALOMONIS GESNERI

S. S. Theologiæ Doctoris & Professoris in
Academiâ VViteberg. publ. pro-
ponit. 17. die Aprilis.

HERMANNVS SAMSONIVS
Rigã Livonus

VVITEBERGAE,

Typis VVolffgangi Meilneri,

Anno 1062.

REVERENDO PIETA-
TE, ERVDITIONE ET VIR-
TVTE PRAESTANTISSIMO VIRO

Dn. ANDREÆ BAUMMANNO EC-
CLESIASTAE apud Rigâ Livonos vigilantif-
simo

NEC NON
CLARISSIMIS ET PRVDENTIA AT-
QVE Autoritate pracellentissimis viris

Dn. THOMÆ RAMO IV Licen-
tiato & Reipub: Rigensis Senatori dignissimo

Dn. PHILIPPO MITTENDOR-
PHIO Secretario ibidem fidelissimo

*Dn. Mccænatibus suis atq. amicis perpetuum
colendis*

Hæc à se confectas theses dedicat
Respondens.

CAPVT PRIMVM IN QVO RECL
TATVR Pontificiorum sententia de peccato
originis.

THESIS I.

Postquam hætenus de autoritate, canone, versione, & interpretatione scripturæ sacre, & traditionibus humanis disputatum est: nunc ad controversos articulos accedamus in quibus Concilium Tridentinum Ecclesiæ Augustanæ Confessionis plurimorum errorum accusat, inq. eas anathematum fulgura verum ea ex pelui desumpta agminatim conserget & vibrat.

II.

Primum verò in acie controversorum articulorum locum sibi vindicat iste, qui est de peccato Originis, cuius vera agnitio omnino est necessaria: neq. enim potest intelligi magnitudo gratiæ Christi, nisi cognitis nostris malis, ut verissimè pariter & piissimè in apologia Confessionis Augustanæ dicitur.

III.

Proinde nos $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\xi\iota\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\pi\iota\tau\alpha\gamma\mu\acute{\iota}\nu$ Examini in instituto nostro progrediemur & locum illum de peccato originis modo pertractabimus, talem servaturi methodum, qua per $\acute{\alpha}\gamma\omega\upsilon$ seu remotiorem falsarum opinionum ad $\delta\epsilon\acute{\iota}\omega\upsilon$ sive verioris sententiæ assertionem pervenire, & Pontificiorum sophisticaciones de ponte deijcere queamus.

IV.

Quemadmodum autem Simsonis vulpes caudis colligata, capite verò discunctæ erant: Ita etiam hoc in articulo variæ Pontificiorum strophæ sese nobis offerunt, quæ quidem à se invicem discernuntur: nihilominus tamen ad unum scopum collineare videntur.

V.

Scholastici scriptores varias de peccato originis opiniones se
A 2 invicem

in vicem jugulantes habuerunt. Quorum alij peccatum originis tantum esse nudam privationem, & non positivam aliquam pravitatem herentem in natura humanâ affirmârunt. Alij fomitem peccati tanquam morbidam qualitatem herere tantum in carne, qua inclinet appetitum sensitivum & mediante eo etiam voluntatem ad inferiora, asseruerunt. Alij fomitem ponunt in appetitu sensitivo, & sentiunt superiorem partem rationis ab omni depravatione immunem, liberam, & integram esse, nisi quod aliunde paulû inclinari possit ad inferiora: Et multa disputant, fomitem illum nõ esse de ratione peccati originis. Alij tandem opinantur, peccatum hoc neq; privationem, neq; positivam aliquam pravitatẽ esse in homine, sed tantû reatum propter lapsum Adæ sine pravitate aliqua herente in nobis.

VI.

Hæc sunt rancida illa & absoluta scholasticorum dicta, quibus olim totum terrarum orbem dementarunt sed videamus iam, an Pontificiorum opiniones, quas hodie Tridentini Concilij patroni & interpretes tuentur, ab illis differant.

VII.

Albertus igitur Pighius Antichristiana scotomia totus laborans portentiloquijs suis hunc in modum rethoricatur. Tria sunt que in Ecclesia de peccato originis definita sunt. I. nõ sicut quod sit. II. Unde sit ex propagatione scilicet ab Adamo. III. Qui sint eius in nobis effectus. At verò nõ est, & in quo consistat eius propria ratio Ecclesiasticâ definitione certum non est. Pro censorio autem suo supercilio acerbè damnatum D. Augustini sententiam, quod peccatum originale sit concupiscentia: tum Augustanam Confessionẽ, quod voluerit tradere definitionem peccati originis.

VIII.

His ita præmissis hunc in modû tandem peccatum originis describit quod non sit vitium aliquod non depravatio aliqua, non habitus corruptus, non qualitas vitiosa herens in nostrâ substantiâ, Eam enim illi integram esse statuunt: Sed quod peccatum originis, sit actualis transgressio Adæ reatu tantum & perna propagata ad posteros sine vitio aliquo & pravitate herente in ipsorum substantia.

9. Porro

IX.

Porro reatum illum in hoc consistere ait, quod propter Ad peccatum extorres facti sumus regni calorum subiecti regno mortis & aeterna damnationi obnoxij, & omnibus humana vita miseris involuti: Et vero carentiam iusticiae originalis & concupiscentiam nō habere rationem peccati sive in parvulis sive in adultis sive ante sive post baptismum. Has enim affectiones non esse vitia sed naturae conditiones in nobis, sicut ex servis qui proprio vitio libertatem amiserunt nascuntur servi non sui sed parentum vitio. Et sicut filius scorti sustinet infamiam matris sine proprio aliquo in se harente vitio.

X.

Hac est pregnans illa Pighij sapientia, vel potius veteratoria καὶ εὐλακία καὶ εὐσεβεία, quam Ambrosius Catharinus Episcopus utraque manu tenuit, adeo ut mirandum sit, eos, qui Roscij videri volunt, hoc ungue se scabere.

XI.

Sed bellè habet: Pergamus nos visuri, quas quisquillas Andradius in aurcosuo flumine iactet. Hic enim est unicus ille, qui instar statuarum Mercurialium ad vitam mysteriorum nos perducit, qua partereculi Conciliabuli Tridentini silentio potius obvoluerit, quam in vulgus spargere voluerunt.

XII.

Is igitur proπερσομοδογία sua sic negatur. Concupiscentia qualis est in hac natura corruptione fuit etiam in integram naturam, sed ita ut cohiberetur à iusticia originali. Ideo per se non est peccatum, si tantum frentur: id quod fit in renatis. Amissionem vero iusticiae originalis in Adamo pugnare non cum lege aliqua Dei, inquit, sed cum generali tantum illa legis naturae sententiâ, quâ natura conservatio unicuique demandatur: In nobis vero carentiam illam iusticiae originalis tantum habere de ratione peccati, quantum habeat de voluntario. Sed quia minimam habet rationem voluntarij, ideo peccatum originis minimum esse omnium peccatorum.

XIII.

Hoc nimirum est os istud bestia loquens magna & blasphemias
A 3 & egre-

Et egregiè Papizans, sicut Apocal. 13. habetur. Sed meta blasphemiarum & portentosarum opinionum nondum est hic fixa.

XIV.

Sic enim Franciscus de Mayro fermenta Andradicarum opinionum succulentius subnectit. Sed peccatum originis in particulari fuit solummodo voluntarium voluntate scilicet Adæ: Sed in universalis hoc est, in nobis omnino est involuntarium. Ergo omnino nullam habebit rationem peccati.

XV.

Et ne hic quidem impijs suis opinionibus metam figunt: nisi etiam alios invidiosas anathematis suis pręgravent. Monachus enim qui dixerat, propensionem ad peccandum & concupiscendum, quas simul cum natura induimus esse peccatum originale: & tantam esse naturę corruptionem peccato originis contrariam, ut nihil à tali possit natura edi aut effici non perversum aut contaminatum, ab ijs damnatus abiit.

XVI.

Quid vero de paterculis istis silentiarijs Concilij Tridentini dicemus? Num illi saniores de hoc loco fidem forent? Nihil certi minus. Pro ijs enim advocatus & υπερασπιστης eorum Andradius enucleatè satis respondebit, quale ipsi πορικολυκαον in rupe sua Tarpeia parituri erint.

XVII.

Sic enim proprijs Andradius. In natura humanã depravatã sine renovatione Spiritus restat adhuc aliquid bonum non in externa tantum disciplina, verum etiam quoad res spirituales. Nimirò nonne hoc est cum Pelagianis eandem serram per unam eandemq; lineam reciprocare? Iudicet qui potest.

XVIII.

Quin imò hi paterculi etsi aliud sedentes domi confurrarunt: hoc tamen stantes foris publicarunt, reliquas omnes opiniones quales se acunt, sint, in hoc articulo liberissimas esse: doctrina autem Augustana Confessionem non esse liberam.

XIX.

Quis iam tales Papistici roseti flosculus non suspiciat? Digni utiq;

reiq. suis cultioribus. Et quis non me Chryste iuraverit, non ovum ovo esse similius, quam has pontificiorum strophas putidissimis scholasticarum nugamentis.

XX.

Sed finis tandem aliquando, imponatur enumerationi papificarum corruptelarum. Et ubi post hac τὸ ἐπιπέδον ἢ τὸ ἐπίπεδον elucida verimus, τὸ ἀντίπεδον ἢ τὸ ἀντίπεδον ut vult Nazianzenus lib. 1. Theolog: disturbemus & cœrtamus.

CAPVT SECVNDVM IN QVO ORTHODOXA loci huius ἑσθητικῆς proponitur.

I.

Prima itaq. cura in hoc capite nobis incumbit ut discipiamus, unde Orthodoxa loci huius sententia sit desumenda? Illam vero nõ ex rationis humana territorio, neq. ex tortuosis & captiosis Aristotelis & Galeni discursibus, sed ex liquidissimis Israelis fontibus desumendam esse, profiteamur. Quare pudeat Papicolæ, quod multa de hoc articulo cornicantur, nullo adhibito scriptura dicto: cum non minus theologo indignum sit loqui sine scriptura, quam Iureconsulto iurpe est sane legibus loqui.

II.

Præmittimus autem definitionem nostram à Pontificia descriptione d'võ d'võ distantem, eamq. firmissimis scripturæ dictis communicemus. Ea vero sic habet. Peccatum originis est carentia iusticie originalis debite inesse hoc est in natis ex virili semine amisso lucis in mente,aversio voluntatis à Deo, & contumacia cordis, ne possint verò obedire legi Dei, secuta lapsum Adæ, propter quem lapsum & propter quam corruptionem nati sunt rei & filij iræ, hoc est, sunt damnati à Deo, nisi fuerit facta remissio propter Christum.

III.

Præ autem ut d'võ d'võ nati à τὰ τὰ ad singulas definitionis partes roborandas per veniamus, consideranda nobis primum erit humana natura excellentia & integritas, qualis ea fuit ante lapsum. Sic a G. n. 1. v. 27, s. v. 1. 9. Sap. 2. v. 23. Eccles: 7. v. 1. Collos: 2. v. 10. habetur: Conditus fuit homo ad imaginem Dei: hoc est ut Pa-

1566

lus Ephes: 4. v. 24. explicat, in iusticiâ & sanctitate veritas
tis.

IV.

Verum postquam homo $\pi\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\iota\alpha$ Sathana à Deo deficit, summâ
illam perfectionem, $\sigma\upsilon\mu\phi\omega\nu\iota\chi\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\sigma\upsilon\mu\mu\epsilon\tau\epsilon\iota\chi\upsilon$ omnium virium ac
facultatum amisit, & primâ illâ suâ iusticiâ & integritate excidit:
ac successerunt mens vanitas & caligo, ignorantia cordis, mentis
& voluntatis $\delta\iota\omega\tau\acute{\alpha}\delta\epsilon\alpha$, affectuumq; $\alpha\tau\acute{\alpha}\xi\iota\alpha$.

V.

Quæ omnia naturali propagatione in nos derivantur. Vt enim
si non peccasset Adamus, liberos genuisset iustos, naturæq; integra
& perfectæ sicut erat ipse: Ita post lapsum genuit filios secundum
imaginem suam & non secundum Dei imaginem Gen. 5. v. 3.

VI.

Definit autem hoc peccatum definitio nostra $\sigma\epsilon\gamma\iota\omega\iota\alpha$ seu priva-
tione, $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\beta\alpha$ seu positione: sicut virumq; Apostolus Rom. 7. com-
plectitur. Privativum v. 18. & 29. Positivum v. 23.

VII.

Partes huius peccati 2. sunt, Defectus & Concupiscentia. De-
fectus, $\sigma\tau\acute{o}\delta\omega\upsilon\mu\iota\alpha$ naturalis ad bonum, & carentia iusticiæ origi-
nalis. Non enim homo habet naturaliter potentiam seu vim seu
dona efficiendi iusticiam spiritualem erga legem Dei, nec in men-
te, nec in voluntate, nec in corde.

VIII.

Nam mens (quæ vox secundum scripturam complectitur intel-
lectum, iudicium, assensionem, & cogitationes) caca & ignara re-
rum divinarum, & tenebra passim in scripturâ appellatur Esai: 9.
v. 2. 60. v. 2. Ioan: 1. v. 5. Ephes: 5. v. 8. Actior: 26. v. 18. Luc.
1. v. 79. & 1. Cor: 2. v. 14.

IX.

Voluntas dicitur reluctari Deo Psalm: 57. v. 5. Exod: 10. v. 28
Imò mortua Ioan: 5. v. 21. Ephes: 2. v. 1. Coll: 2. v. 13. libera iusticiæ
Rom. 6. v. 20. serva autem peccati Ioan: 8. v. 34. Inimicitia adversus
Deum Rom. 8. v. 7.

X.

Cor dicitur à Deo esse aversum Gen. 3. v. 5. Jerem. 16. v. 12.

Olßins

Obstinatum, crudele, incircumcisum, respiscere nesciens Rom. 2. v. 5. Et ut Apostolus 1. Cor. 2. v. 14. breuiter ad uicium mentis, voluntatis, & cordis describit: Animalis Romo οὐδέξετο οὐδέσωτα νόου ea, que sunt Spiritus Dei. Ratio est quia uisus spiritualia ei desunt.

XI.

Concupiscentia seu prava inclinatio est pronitas, qua homo mouetur ad faciendum ea, que cum lege & voluntate diuinâ pugnant: & contumacia cordis ac voluntatis aduersus legem Dei, que amissa integritati & iusticia originali successit, Gen. 6. v. 5. Ierem. 17. v. 9. Rom. 8. v. 7. Ephes. 2. v. 3, Psalm. 5. v. 7. Rom. 3. v. 11, 12. & seq.

XII.

Et sicut defectus notat τοῦ νοῦ: Ita concupiscentia dēov. Talis inclinatio, in mente est propensio ad cogitationes vanas ac falsas: ad errores: erroneas opiniones: deniq; ad dubitationes de Deo: In voluntate est pronitas facillimè in securitatem carnalem, in diffidentiam erga Deum &c. proruens: In corde est impetus ad iracundiam, odia, livorem &c.

XIII.

Et hæc inclinatio est talis prava qualitas, quam sequitur actio: ita videlicet, ut etiamsi actu nondum uelimus facere, que lex prohibet: uelimus nihilominus inclinatione, que tamen & ipsa peccatum est Gen. 6. v. 3. Rom. 8. v. 7.

XIV.

Sic quando describitur reparatio & restitutio hominis per spiritum renovationis, simul ostenditur antiithesis depravationis Rom. 12. v. 2. Ephes. 4. v. 23. Coll. 3. v. 9. Tam uero inchoatur reparatio in omnibus partibus & uiribus hominis in hac uita, ut tandem aboleatur corpus peccati Rom. 6. v. 6: Aded ut hinc liquido pateat, omnia que sunt in homine esse peccati ueneno adulterata, sine actu siue inclinatione.

XV.

Sic iterum que qualis & quanta sit natura humana per peccatum depravatio, scriptura ostendit, quando describit, quales sint originali illius morbi reliquie etiam in renatis in hac uita Rom. 7. v. 14, 23, & 23. Gal. 5. v. 24. Coll. 3. v. 8.

XVI.

Demq;

Deniq; in toto homine, qualis est ex primâ nativitate, in omnibus eius membris & partibus ponitur sedes originalis pravitatis. Verus enim homo Rom. 6. v. 6. Gal. 5. v. 24. cum morbis & concupiscentijs iubetur crucifigi. Paulus aliàs absq; Epitheto in numero singulari peccatum, ut Rom. 5. v. 12: aliàs cum Epitheto peccatum inherens seu natura penitus insidens Rom. 7. v. 18. & 20. ἐπιτεταμένος τὸν ὀπίσθιον, circumstans & omnes vires ac facultates penitus obsidens, Heb: 12. v. 1. aliàs legem membrorum Rom. 7. v. 23. Rom. 6. v. 6. corpus peccati, legem & ἐπι τῶν μεμβρῶν carnis Gal: 5. v. 16. aliàs alijs appellationibus vocare solet. Psalm. 51. v. 7. testatur David, peccatum habuisse tunc in suâ massa, etiam cum primû inciperet formari.

XVII.

Sic Gen. 6. v. 5. affirmatur: Omne figmentum cogitationum cordis humani duntaxat malum esse omni die, etiam tunc quando fetus adhuc inter viscera materna delitescat. Et ne quis existimet imitatione tantum cor humanum hanc maliciam contrahere cap. 8. v. 21. addit à puericiâ.

XVIII.

Comprobant idem propheta & reliqui sancti viri Iob. cap. 14. v. 4. & 15. v. 16. Esa: 48. v. 8. Ierem: 17. v. 9. lib. Esdra cap. 4. v. 30. Psalm. 51. v. 7. Confirmat hoc ipse servator Ioan. 3. v. 6. Ioan. 1. v. 13. Paulus Rom. 5. v. 12. Evhef. 2. v. 3. Ioannes 1. Ep. cap. 3. 4. 1. & 5.

XIX.

Hæc est vera & constans scripturæ sententia de hoc articulo, quæ in falsas Romanensium speculationes in finem proculcat. Et sic Deo propiciante ex scriptura omnes definitiones nostræ partes probavimus.

XX.

Nolumus enim abnormibus Pontificiorum ratiocinijs & ἑρμηνείαις credere. Scripturas iam interravigimus, interrogavimus Apostolos, interrogavimus prophetas, interrogavimus Christum, sicut habet Ambrosi lib: 1. ad Gratiâ; de fide cap. 4. Nolumus expectare alium magistrum, habemus verbum Dei, nemo nos potest sic docere teste Chryst: homiliaq; in Exempla ad Coloss:

XXI.

Verum expedito etiam omni nostro, pedem iam proferemus ad ἀντιπαλοὺς Pontificiorum, eorq; confutato colophonem thesibus nostris adædemus.

CAPVT

CAPUT TERTIVM DE ARGVMENTIS

Pontificiorum.

193.

I.

Tales itaq; argutias & argumentorum pondera ad conclamata-
tam suam causam obtinendam Pontificij nechtunt. Natura humana
in primâ creatione cum esset integra, ita condita fuit, ut in mente
voluntate, corde, & reliquis viribus esset talis & cetera & rebellio,
qualis iam etiam in renatis adhuc reliqua esse cernitur.

II.

Respondeo per inficiationem. Purissima enim & sanctissima
fuit in primâ creatione natura humana sine aliqua & cetera corrup-
tionis & rebellionis iuxta ultimum præceptum. Sicut id Paulus in-
terpretatur Rom. 7. v. 7. Et qualis fuerit imago Dei in homine, i-
psa restituitio in homine, qua in hac vita per spiritum S. inchoatur,
in alterâ vero absolvitur, satis ostendit Rom. 12. v. 1. Ephes. 4. v. 23.
Collos. 3. v. 10.

III.

Sic non minus & cetera est altera ipsorum obiectio. Pecca-
tum non potest esse sine lege. Sed parvulirationis usu destituti lege
obligari nequeunt. Ergo parvuli originaliter non peccant.

IV.

Respondeo ex August. lib. 6. contra Iulianum Pelag: cap. 4. tom:
7. coll. 4. Parentum peccata aliena sunt proprietate actionis: nostra
sunt contagione propaginis. Et scriptura vocat peccatum originis nõ
tantum actionem voluntariam cum electione susceptam: sed omnẽ
defectum, cogitationem, motum non congruentem legi Dei. Et ma-
ior & cetera loquitur de peccato actuali. Ideoq; committitur hic pe-
ccatum & cetera

V.

3. Obiectio eiusdem est farina. Nulla lex à Deo est lata, cui
repugnet, quã arguatur & damnetur defectus iusticiæ originalis,
& que in eius locum successit concupiscentia. Respondeo per inficia-
tionem. Creatus enim fuit homo ad maguem Dei, qua fuit confor-
mitas cum norma iusticiæ in Deo, qua in lege divinâ patefacta est,
iuxta vocem legis, Deut. 6. v. 5. Deut 27. v. 26. Et quemadmodum
hac conformitas congruebat cum lege divina: Ita hac difformitas
dissentiat ab ea, & per eam damnatur.

VI.

4. Qb-

4. Obiectio. Definitio Augustini (quâ definitur, nihil habere rationem peccati, nisi fiat à sciente & volente) propriè convenit peccato originis. Respondeo, probandum hoc erit ex scriptura: Quin potius propriè convenit peccato actuali: contortè vero & violentè peccato originis. Et quicquid hic pontificij de voluntario garrunt: id omne scriptura uno vocabulo *ἁμαρτία* 1. Ioan. 3. v. 4. in lutum proculcat. Voluntas vero & assensus in actualibus peccatis locum habent. At tametsi infantes actu secundo *ἡ ἐνεργεια* non possunt assensum præbere: tamen ipsa facultas *ἡ νοερα* vitata & in malum proclivis est Gen. 6. v. 5. Gen. 8. v. 21.

VII.

5. Obijciunt, corruptionem non esse tantoperè amplificandam, ut nihil in ea pium, nihil bonum, nihil non contaminatum agnoscamus. Respondeo scriptura constanter hoc refutat Iob. 14. v. 4, Rom. 7. v. 18. Gen. 6. v. 5, ubi notetur vocula *lezer*.

VIII.

6. Obijciunt ex 6. capite Gen. v. 5. non ipsum cor sed figmentum cordis, id est, propensionem & concupiscentiam ad peccandum, accusari. Respondeo absurde hoc explicari & *lezer* seu figmentum cordis, testante scriptura, significare inimas cordis cogitationes, fictiones, meditationes, Es. 26. 3. 1. Par. 28. 9. 1. Par. 29. 18. Deut. 31. 21. Paulus interpretatur *φρόνημα σαρκος* intellectum carnis, cumque esse inimicitiam adversus Deum asserit Rom. 8. 7. Et Scriptura aliter docet Luc. 6. v. 27. Ierem. 17. v. 9.

IX.

Hæc sunt adamantina illa, si dijs placeat, Romanensium argumenta, quæ nullo fere admoto ariete facile per se collabunt. Cætera in ipso disputationis actu, Deo propiciante, discussienter uberius.

X.

Nos vero cùm Davide exclamemus Psalm: 19. v. 13. *Delicta quis intelligit, ab occultis meis munda me*, Et cum Anselmo theses nostras terminemus, qui in meditationibus suis sic inquit. *Terret me vita mea. Namque diligenter discussa apparet mihi aut peccatum aut sterilitas*. Et si quis fructus in ea videatur, sic est simulatum, aut imperfectum, aut aliquo modo corruptum, ut possit aut non placere Deo, aut dispicere. Certe tota aut in peccato damnabilis, aut infructuosa, & contempribilis.

F I N I S

99 A 6902

ULB Halle 3
002 064 405

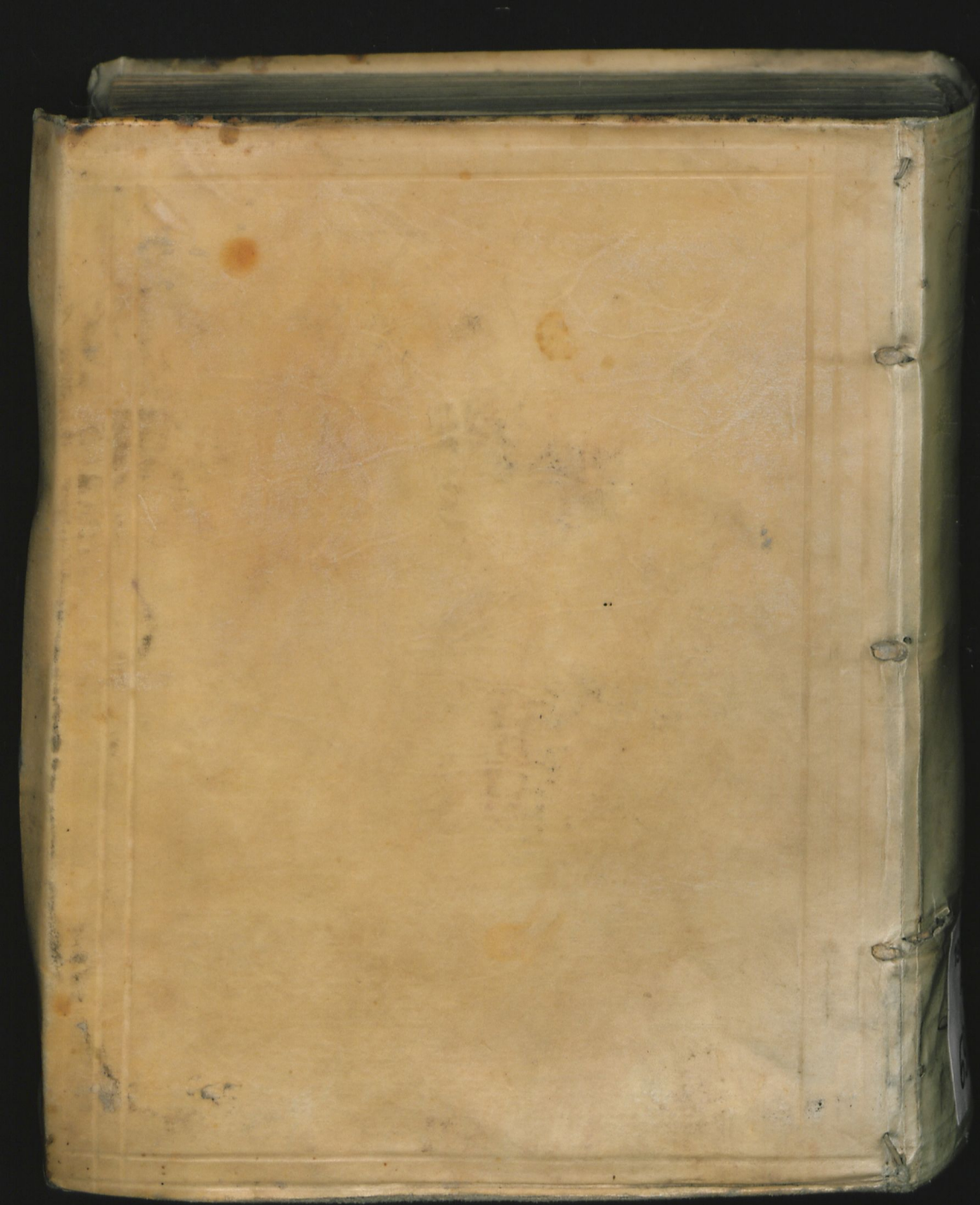

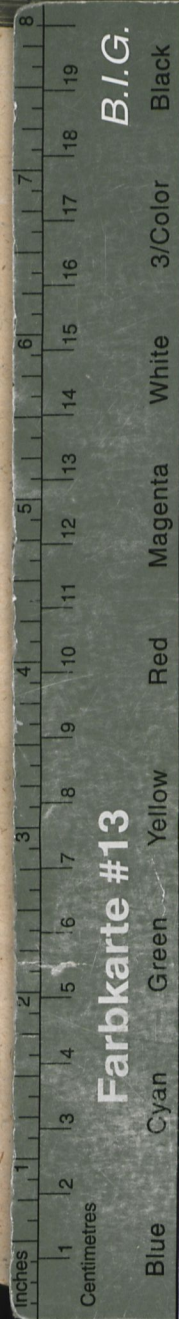
PA → Oc

Retro

VDM

B.I.G.

Farbkarte #13

173.
9

TATIO IX.

RA CON-
RIDENTINVM
RTINI CHEMNI-
deprompta continens
L. capita.

ntentiam de peccato Origi-
Theologorum sententiam
Pontificiorum.

curatio ventilandam
ib praefidio
IS GESNERI
Doctores & Professoris in
Viteberg. publ. pro-
7. die Aprilis.

VS SAMSONIVS
à Livonus
E B E R G A E,

ffgangi Meißneri,
ino 1062.

